

Den kærlighed der opnås ved korsfæstelse af kødet

Gary Wilkerson March 28, 2016

Hvis du skulle nævne et højdepunkt i Jesu lære, hvad skulle det så være? Vi får en idé om det, når vi læser om Jesu sidste nat med disciplene, før han blev korsfæstet. Han havde kun nogle få timer tilbage med sine nærmeste venner, så han måtte bruge tiden godt i forhold til det, han ville sige til dem. Kristus opsummerede alt, han havde lært dem, og kogte det ned til ét ord: kærlighed. "Det er min befaling, at I elsker hinanden, som jeg har elsket jer" (*Johs. 15, 12*).

Når vi taler om kærlighed i menigheden – og når vi læser dette vers – synes vi godt om det. Vi kommer til at tænke på venlighed, gavmildhed og at være gode ved hinanden. Det Nye Testamente siger en masse om den slags kærlig. Det bruger ordet "hinanden" omkring 50 gange, hvilket befaler os at behandle hinanden med tålmodighed, opmuntring, gavmildhed o.s.v. Brevet til Efeserne bruger ofte ordet "sammen," og understreger Kristi bud om kærlighed til hinanden.

Disciplene havde ingen problemer med denne befaling. De troede sikkert, at de allerede var gode til det. De havde netop brugt tre år i fuldtidstjeneste sammen med deres Mester, for at lære af ham.

Men i denne situation taler Jesus om kærlighed i en helt anden kontekst. Det bliver tydeligt i hans næste sætning: "Større kærlighed har ingen end den at sætte sit liv til for sine venner" (*Johs. 15, 13*). Se dette er seriøs kærlighed. Jeg forestiller mig, at disciplene har kigget overrasket på hinanden og tænkt, "Vil jeg dø for det menneske, der sidder ved siden af mig? Nogle gange er han virkelig irriterende." Måske elskede de ikke hinanden så meget, som de troede, de gjorde.

Min pointe er, at når Jesus befaler os at elske, som han elsker, så er det ikke nemt. Det er ikke en romantiseret idé, som er baseret på følelser eller idealer. Han befaler os 'evangelie-kærlighed' – en kraftfuld, betingelsesløs, opofrende kærlighed, som har sine rødder i Kristi kors. Jesus skulle snart demonstrere den største kærlighedshandling, som nogensinde ville ske, for sine efterfølgere, ved at lade sig korsfæste for vores synder. Ved at gøre det, ville han vise, hvordan den kærlighed gælder selv for vores fjender – for han gav også sit liv for dem.

Det var en helt ny måde at leve på. Jesus kastede al religiøsitet væk, og gav liv til noget helt nyt. Kærlighed var ikke længere en sentimental disciplin. Den var nu på grænsen til det *umulige* at udleve.

Jeg forestiller mig disciplene tænkte, "Jesus, vi har ikke din agape kærlighed. Vi har ikke denne betingelsesløse kærlighed. Vi er ikke perfekte. Vi kan kun fejle i dette." Men Jesus accepterede ikke et nej. Han vidste, at den kærlighed, de besad, ikke ville stå distancen. Så han viste dem, hvordan man får fat i den slags kærlighed, - nemlig kun gennem Faderens kraft.

"I er mine venner, hvis I gør, hvad jeg påbyder jer. Jeg kalder jer ikke længere tjenere, for tjeneren ved ikke, hvad hans herre gør; jeg kalder jer venner, for alt, hvad jeg har hørt af min fader, har jeg gjort kendt for jer. Det er ikke jer, der har udvalgt mig, men mig, der har udvalgt jer og sat jer til at gå ud og bære frugt og blive ved med at bære frugt, så Faderen kan give jer, hvad som helst I beder om i mit navn. Dette byder jeg jer, at I skal elske hinanden" (*Johs. 15, 14-17*).

Hvis vi i Faderens navn beder om den type kærlighed, lover Jesus, at os den. Men sand evangelie-kærlighed opnås kun på én måde: gennem et korsfæstet liv. Kristus fortæller os, "Den kærlighed, jeg kalder jer til at have, er ikke en kødelig kærlighed. Jeres forestilling om kærlighed er begrænset og fyldt med betingelser. Og det skal dø i jer. Den kærlighed, jeg taler om, skal genopstå til et nyt liv ved Faderen." Budskabet er enkelt: hvis vi ønsker, at adlyde Jesu befaling, må vi leve et åndsfuldt liv.

Hvordan giver den kærlighed, Jesus beskriver, sig udtryk?

Paulus hjælper os, ved at vise hvad der sker, når vi ikke har den type kærlighed. I sit brev til Galaterne, beskriver Paulus to slags synd. På den ene side beskriver han kødelige synder, som vi forbinder med en ydre adfærd, for eksempel seksuelle synder eller stofmisbrug. Men Paulus blotlægger også en anden type synd – en relationel synd – og viser, at den kan være lige så dødelig og ødelæggende som den anden. Relationel synd påvirker vores sjæle så dybt, at vi ikke fatter det. Det har ikke alene en rædselsfuld indvirkning på vores vidnesbyrd til verden – det påvirker vores inderste menneske og spreder sig til dem, der er omkring os.

Paulus kaster lys over dette overfor menigheden i Korint, ved at påpege et grelt problem: splittelsen mellem dem. "Jeg er nemlig bange for, at jeg ikke skal finde jer sådan, som jeg ønsker, når jeg kommer, og I heller ikke mig sådan, som I ønsker. Jeg frygter, at der vil være strid, misundelse, vrede, egoisme, bagtalelse, sladder, indbildskhed og forvirring" (2. Kor. 12, 20). Læg mærke til det sidste ord i denne oplistning: forvirring. Det er en indikation på, at der er en relationel synd i aktion.

Hver eneste af de ting, som Paulus har sat på listen her, er relationel synd. De har noget at gøre med, at vi har fejlet i at elske, som Jesus elsker. På de betingelser er det nemt at se, at kærlighed ikke bare er en sentimental handling og følelse. Det er en kamp, der skal kæmpes. Og våbnene, der skal anvendes, er tilgivelse, nåde, barmhjertighed og retfærdighed.

En af korinternes konflikter drejede sig om hvilken undervisning, de kunne godtage. Nogle sagde, at de kun ville følge Peters vej, mens andre fulgte Paulus. Paulus måtte sige til dem, "Jeg kan ikke tale til jer som modne mennesker, så længe I befinder jer i den tilstand. Det er kødeligt. I bruger jeres kødelige fornuft. Jeg kan ikke give jer næringsrige åndelige sandheder. Jeg er nødt til at give jer barnemad, som en mor giver til sit spædbarn."

Det græske ord for "kød", som Paulus bruger her, indikerer hud, eller kroppens fedtlag. Men selvfølgelig beskriver Paulus deres sjæls tilstand. Han siger til korinterne, at de er fanget i en verdslig levevis, fremfor at vandre i ånden.

Den måde Paulus skriver til dem på, var svær at sluge for korinterne, hvor kødelige synder var udbredt. Sandheden er, at de var rigt velsignet med Helligåndens gaver. Det er jo på grund af korinterne, at vi kender til Åndens gaver; Paulus' brev til dem viser, hvor kraftfuldt disse gaver var i funktion iblandt dem. Men selvom korinterne havde stort kendskab til disse ting, manglede de den kærlighed, som Jesus befaler, vi skal have. Paulus ramte dem hårdt på det punkt:

"Om jeg så taler med menneskers og engles tunger, men ikke har kærlighed, er jeg et rungende malm og en klingende bjælde. Og om jeg så har profetisk gave og kender alle hemmeligheder og ejer al kundskab og har al tro, så jeg kan flytte bjerge, men ikke har kærlighed, er jeg intet. Og om jeg så uddeler alt, hvad jeg ejer, og giver mit legeme hen til at brændes, men ikke har kærlighed, gavner det mig intet" (1. Kor. 13, 1-3).

Læg mærke til ordet "intet", som Paulus bruger til sidst. Det var hvad korintermenighedens kærlighed var værd – intet. Han fortalte dem, at det aldrig kan udrette noget i Guds tjeneste. Kristi kærlighed, den kærlighed, som er en læg-dit-liv ned- for-korset kærlighed – er en ordenlig mundfuld, som er helt umulig at opnå uden Åndens hjælp.

Måske synes du, at det er en temmelig anderledes fortolkning af 1. Korinterbrevets kapitel 13. De fleste af os kender det kapitel som "kærlighedskapitlet." Selv ikke-kristne kender det, fordi det bliver læst op til mange bryllupper. I den sammenhæng er 1. Korinterne 13 ikke mere end et lykønskingskort. Men faktum er, at det kapitel er essentielt i forhold til alle de synder, som Paulus senere oplister i 2. Korinterbrev 12. Denne liste inkluderer: strid, misundelse, vrede, egoisme, bagtalelse, sladder, indbildskhed og forvirring. Læg mærke til forskellen:

"Kærligheden er tålmodig, kærligheden er mild, den misunder ikke, kærligheden praler ikke, bilder sig ikke noget ind. Den gør intet usømmeligt, søger ikke sit eget, hidser sig ikke op, bærer ikke nag. Den finder ikke sin glæde i uretten, men glæder sig ved sandheden. Den tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt" (1. Kor. 13, 4-7). Når vi sammenligner de to lister med hinanden, begynder vi at se 1. Korinterbrev 13 som en åndelig løsning på syndens

problem – faktisk den eneste løsning.

Paulus ønskede ikke, at 1. Korinterbrev skulle ses som et romantisk ideal, men som en opfrende kærlighed – den eneste løsning på syndens problem.

Jeg ønsker at udfordre dig. Hvilken af de to lister ser du praktiseret mest i din menighed? I dit ægteskab? I dit eget liv? Når nogen fornærmer dig, skal du så altid give igen? Oplever du, at du bruger energi på at give svar på tiltale næste gang? Når en anden bliver valgt til noget, som du ønskede at gøre; bliver du så ærgerlig og håber, at vedkommende fejler?

Nogle kristne tror at det, at skabe fred, er det samme som at undgå konflikter. Men den indstilling leder kun til mere splittelse, strid og forvirring. Hvornår forsøgt du sidst, at undgå en nødvendig konflikt med nogen? Endte du med at blive passivt aggressiv og holde vedkommende ud i arms længde? Blev du skarp overfor dem i dine e-mails og Facebookopdateringer?

Der er ikke noget åndeligt over at undgå konflikter per definition. Faktisk befaler Jesus os det modsatte. Han giver os sågar specifikke instruktioner om, hvordan vi skal gribe det an. "Hvis din broder forsynder sig imod dig, så gå hen til ham og drag ham til ansvar på tomandshånd. Hører han dig, så har du vundet din broder" (*Matt. 18, 15*). Jesu instruktion her er fyldt med visdom. At konfrontere en person helt privat, gør, at bevarer deres værdighed, på trods af deres synd. Det tillader også, at sandheden afslører synden.

Men at konfrontere synd på den måde, er ikke den endegyldige løsning. Hvorfor? For det første kan det være, at det ikke fungerer, som Jesus påpegede: "Men hvis han ikke lytter..." (*18, 16*). Det er altså ikke en skudsikker løsning, hvor man bagefter kan sige, "Jeg gjorde som Jesus sagde. Og det var det." Nu er det ude af verden." Ifølge Jesus skal vi gøre mere – for kærligheden går den ekstra mil: "Hører han dig ikke, så tag én eller to med dig, for på to eller tre vidners udsagn skal enhver sag afgøres" (*18, 16*).

Men det stopper heller ikke her. Kærligheden bliver ved med at gå den ekstra mil: "Hører han heller ikke dem, så sig det til menigheden, og vil han ikke engang høre efter menigheden, skal han i dine øjne være som en hedning og en tolder" (*18, 17*). Den sidste sætning lyder som den endelige afvisning. Men det er det ikke helt. Vores handlinger skal være et forbillede for synderen, så han måske angre og kan nyde fællesskabet igen.

Disse handlinger viser os noget andet. De viser os hvor langt Guds nåde rækker – og hvor hvad det koster os som forkyndere af den nåde. Guds hjerte er altid indstillet på at bringe fårene tilbage til folden. Men hvor langt rækker Guds nåde? Som Jesus sagde til Peter, vi skal tilgive vores syndende bror halvfjerds gang syv gange. Det betyder lige så mange gange, som der skal til. En gang til kræver det en læg-dit-liv-ned-for-korset kærlighed. Det er en kærlighed som siger, "Jeg er her stadig for dig. Jeg forlader dig ikke." Denne slags kærlighed kræver en åndsfyldt vandring, for vores kød er simpelthen ikke i stand til det.

Alt dette er måske en ubetydelig sag for dig; en slags kirke-snak, som pastorer bruger tid på. Men både Jesus og Paulus påpeger, at hvis man nægter at elske, selv på verdsligt niveau, kan det få store konsekvenser. Det bringer sorg, fremmedgørelse og fortrydelse. Stridigheder i en relation ender som oftest med at involvere flere venner og familie. Det kan såmen udvide sig til hele samfundet, som Paulus påpegede blandt korinterne. At elske som Jesus elsker, selv i de små ting, er ikke et valg – det er en åndelig disciplin.

Hvis du for det meste sætter betingelser for din kærlighed, så har jeg gode nyheder til dig: Du behøver ikke sidde fast i det. Dit ægteskab behøver ikke at være en uendelig gentagelse, en evig båndsløje af bitterhed. Spændingerne mellem dig og din ven, behøver ikke været en fastfrosset tilstand. Paulus giver os håb om, hvad vi kan blive: "Men Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed, mildhed og selvbeherskelse. Alt dette er loven ikke imod!" (*Gal. 5, 22-23*).

Denne vidunderlige frugt bliver mulig på én måde: "De, som hører Kristus Jesus til, har korsfæstet kødet sammen med lidenskaberne og begæringerne. Lever vi i Ånden, skal vi også vandre i Ånden" (*5, 24-25*). Vær lydige overfor Jesus i alle relationer. Og vis den nåde, som kun et åndsfyldt liv kan vise. Amen!

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/12826/>

